

**ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН
НЕ Е ДОБЪР ДЕН**

chitanka.info

Силвия и Тони дойдоха първи. Хвърлиха колелетата до вратата „Началник гара“ и със смях се спуснаха към изоставените товарни вагони. Гонеха се известно време, провирайки се между купчини железа и ръждясали вагони, докато най-накрая се измориха и се проснаха в купчината пясък, останала от незапомнени времена. Слънцето напичаше жестоко, но в Плевен беше така — лятото можеш да пържиш тиквички на предния капак на колата си, а през зимата да гониш бели мечки по Главната.

— Тия няма ли да идват вече — попита Тони, докато лежеше и ровеше вяло с ръка в пясъка.

— Ще дойдат, само да се натуткат — отвърна Силвия, която се чудеше дали довечера няма да ѝ се карат за пясъка в косата.

— Натуткат-напуткат! — изсмя се Тони.

— Хей, без глупости — скастри го момичето.

— Глупости-дупости, малката! — изплезе се той и скочи на крака. Удари я силно по бедрото и извика: — Ти гониш, принцесо-парцалесо!

Силвия извика от рязката болка и яд и скочи. Втурна се към него, но той умело изви тяло и се промуши под протегнатите ѝ ръце. Хукна към последния коловоз.

— Хей! Тук ли сте! — чу се хрипливия глас на Кристиян.

Силвия спря и сложи длани като фуния пред устата си.

— Който ни намери последен, ще яде чакъл с пръст! — После последва отдавна скрилия се от погледа ѝ Антон.

Дочу смях зад гърба си и побърза да се изкатери по стълбичката на стар вагон. После внимателно пропълзя под вдигнатата врата и се вмъкна. Вътре бе задушно и поне петдесет градуса. Тялото ѝ мигновено се изпоти. Затаи дъх и зачака. По едно време чу стъпки, които я подминаха. Измъкна се тихо от вагона, но точно когато скочи на чакъла иззад гърба ѝ се чу вик:

— Теб те хванах, луничка-поничка! — Христо я беше издебнал.

— Хванал си метлата на баба си! — разсмя се Силвия и се втурна към колелета.

Христо затича зад нея, като дишаше тежко.

— Хей — закова се на едно място момичето, — виж къде е Тони.

Двамата се спряха и погледнаха. Изпънатата ръка на Силвия сочеше нагоре, затова вдигнаха глави.

Тони се бе покатерил на покрива на един вагон и правеше физиономия на четвъртия от бандата им — Жечко, който стоеше пред вагона и се чудеше как да се качи, за да хване Тони.

Силвия и Христо изтичаха при него и започнаха да му дават съвети откъде да мине, къде да се хване, как да се издърпа нагоре. През това време Тони правеше маймунски физиономии и крещеше „Жечко-дечко, Жечко-палечко, Жечко-женчо!“. Другарчето им се ядоса и това му даде сили. Мразеше да го обиждат пред Силвия, защото малко си падаше по нея. Не че тя имаше представа или дори той, но обичаше много да ѝ дърпа косата, да ѝ се подиграва на луничките или на рокличките, с които я контеха родителите ѝ. Винаги когато беше с рокля, отдолу стърчаха остри и издрани колене, което му бе особено забавно.

Жечко успя криво-ляво да се изкачи и се изправи запъхтян на тавана на вагона. Тони го изчака да тръгне към него и се спусна като пожарникар по арматурно желязо, опряно на вагона. Гонецият го се спусна след него. Отдолу чу вик и в същия миг главата му се опря в жицата.

Тялото на Жечко подскочи и тупна до вагона. Косата му пушеше, а очите му бяха отворени и изцъклени. Силвия изпищя.

Сирените на полицейските коли и линейката разкъсаха лятната омара надвиснала над Стара гара. Появиха се и няколко репортера и фотографа от местната телевизия и вестник. Лентите на полицията ограждаха периметъра, а трите деца бяха отведени към участъка.

Патологът прибра тялото на загиналото момче в чувал и скоро го изнесоха. Случаят бе нещастен и ясен за него. Разследването щеше да приключи изключително бързо. За съжаление в тези дни, началото на лятото, когато жегата нахлува и се установява, винаги се случваха такива неща. Патологът знаеше това най-ясно от всички. Малко ли прободени съпрузи бе гледал, малко ли застреляни бащи или синове, заклани с брадва старци, изнасилени жени. Обикновено тези неща се случваха в околните села или в Кайлъка. Но най-много жертви биваха захвърляни в Мъртвата долина. Сякаш самото място искаше да оправдае името си като прибере всички жертви.

Още преди да се стъмни всички екипи се бяха изнесли, а на мястото останаха полицейските ленти.

Лятото и есента отминаха, сякаш духнато глухарче, чиито парашутчета се разпръсват, подети от вятъра. Суровата зима показва зъбите си още от начало. Сви студ, натрупа сняг и всички училища затвориха врати. Деца тичаха по пързалки, правеха снежни човеци, замеряха се с топки и щастливо крещяха „Дървена ваканция! Дървена ваканция“.

Христо, Тони и Силвия не се бяха срещали от нещастния случай с Жечко. Всъщност срещаха се в училището, но се подминаваха само с кимване и извъръщаха глави. Нещо тежко и грозно се бе настанило във взаимоотношенията им. Едва след години Силвия разбра, че това е била сянката на Жечко.

Когато Силвия се обади първо на Тони, а после и на Христо, не очакваше, че и двама ще приемат идеята ѝ. Звучаха сдържано любезно като възрастни, които са учтиви помежду си. Нищо не кара децата да порастват така, както лична трагедия.

Трите деца се събраха пред Стара гара. За разлика от предния път сега бяха само трима, не беше адска жегата, нямаше ги колелетата. Кимнаха си мълчаливо, сякаш си запазваха един вид почитание. После по невидим знак отидоха до вагона, където беше паднало тялото на Жечко.

Силвия носеше малка раничка с Кити, свали я и извади три църковни свещи. Подаде по една на момчета, а последната задържа за себе си. После бръкна в джоба на дънките си и щракна запалката. Вятърът не позволи да се появи пламък. Тримата се събраха в кръг и поднесоха свещичките си. Силвия щракна пак, пламъкът облиза фитилите и в един миг лумнаха и трите свещи. Закриха ги в шепи и се раздалечиха.

— Да намерим затулено място! — каза Антон и заобиколи вагона. Зад себе си чу хрущенето на снега под краката на другите. От подветрената страна не духаше и той спокойно можеше да държи свещичката в ръка, без да прави заслон с другата. Наведе се и я бодна в снега. Останалите последваха примера му. — Все си мисля, че аз съм виновен за... — Гласът на момчето се задави и въпреки че не искаше

да плаче точно пред Силвия, а всъщност пред кое и да е момиче, не можа да прикрие сълзите си.

— Глупости! — каза малко по-рязко, отколкото възнамеряваше момичето. — Всички играхме играта, всички се гонехме. Ако ти не се бе качил на вагона, щеше да е Христо или аз. Нямах лична вина за Жечко.

— Но аз му се подигравах... — Тони се разхлипа, а Силвия го прегърна. Лицето му се захлупи на рамото ѝ. И тримата заплакаха и се прегърнаха.

Няколко минути по-късно чуха, че нещо над главите им изсъска. Електрическо жужене забръмча във въздуха. Децата вдигнаха поглед нагоре. Кабел се бе проточил от покрива на вагона и се гърчеше, виснал точно над мястото, където бе паднал Жечко. Децата отскочиха назад, но останаха да гледат металическата змия, която сякаш се опитваше да се протегне към тях и захапне със заряда си.

— Ние сме виновни — каза Силвия, — трябва да направим нещо.

— Какво? — за първи път се обади Христо. — Не можем да се разменим за Жечко.

— Не можем — добави Тони, — но можем да споделим съдбата му.

— Нима искаш да кажеш... — Силвия се опули.

— Да! — рязко отвърна Антон. — Точно това искам да кажа. След като заради нас Жечко си отиде, най-честно и приятелско би било и ние да го последваме.

Децата замълчаха. Гледаха към потрепващия електрически кабел. Имаше нещо хипнотично в движението му. Сякаш танцуваше и пускаше мънички искрици — фойерверки, които ги примамваха.

Христо пристъпи напред.

— Хей, не така! — дръпна го Силвия.

— Защо? — обърна се момчето към нея с поглед, сякаш изтръгнат от дълбок сън.

— Защото не е нужно да е по същия начин. И...

— Какво?

— Не ми се умира в тоя студ — изхленчи Силвия.

За миг всички замълчаха, а после изведнъж избухнаха в смях. Магията на скъсания електрически кабел бе развалена. Превивайки се

от смях децата си тръгнаха. Стара гара остана сама, свита от студ и изоставена.

Стаята бе тъмна. Дръпнатите пердета спираха болнавата светлина от уличната лампа. Силвия лежеше на леглото си, а около шията си бе стегнала колана на хавлията си. Другият ѝ край бе вързала за крака си. Колкото повече изпъваше крайника си, толкова повече се стягаше куплунга и я задушаваше.

През няколко блока Христо стоеше надвесен през отворения прозорец на междуетажната площадка. Гледаше към земята от седем етажа височина, а снежинките летяха с танцово движение, сякаш примамващо го да полети с тях.

В съседния квартал Тони измоли майка си да му позволи да напълни ваната. Съблече се бавно и се отпусна в топлата вода. Облегна глава назад и затвори очи. Ръката му, която висеше отстрани, държеше старият дядов бръснач.

Внезапно в целия град спря тока и електрическите жици спряха да издават хипнотичното си жужене.

„Днес не е добър ден за умирање“, казаха си три деца.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.